

Gémkapcsok

írta Jász Veronika

1.

A kórház folyosóján ültem magam elé meredve, mint aki fel sem fogta, ami történt. Nehéz volt elhinni, hogy ott fekszel tőlem néhány méterre valahol, azzal a sok közös képpel és történettel, melyeket ha felidézünk, egy komplett élettörténet bontakozhatna ki. Ha visszaforgathatnánk az időt akár pár órával is, ha átírhatnánk kettőnk girbegurba sorait, talán lenne rá remény, hogy megértsük, miképp jutottunk idáig. Most azonban csak néhány emlékmorzsa maradt. Egy sötétbarna, huncut szempár villan elém, örökké kócos, torzonborz hajjal, mely egy egy eleven, eszes és még így eszeveszettül csinos lányt takar. Sosem voltál rendezett vagy kiszámítható, mintha mindvégig egy regényt írtál volna. Először egy tőlünk kívülálló, régimódián bájos történetet, melyet film formájában vetít a tévé vasárnap esténeként. Az képzelted, ez kettőnk története. Pedig nem ez volt az. A mienk az most előttem hevert láthatatlan papírok formájában. Azok a gémkapcsok fűzték össze a lapokat, melyekről mindig beszéltél nekem. A képzeletbeli jegyzetek nem logikusak vagy romantikusan kiszámíthatóak, mint annak a könyvnek a lapjai, mely most tényleg az ölemben nyugodott. Nézem a fehér borítót. Ez a könyv volt nálad az utolsó találkozásunkkor, akkor, amikor mindent elszúrtam, és talán már sohasem hozhatom helyre. Míg az orvosra vártam, volt időm belelapozni. A címlapról vörös hajú, szeplős kislány mosolygott rám. Mintha már találkoztam volna vele. Régesrég, egy napfényes, szeptemberi iskolakezdesés napon, amikor az osztálytársam lett. De elkalandoztam. Kényszerítettem magam, hogy az első oldalra lapozzak, és olvasni kezdjek. Mintha azt reméltem volna ezzel is, hogy visszahozlak Téged.

2.

„Soha nem bocsátok meg Gilbert Blythe-nak. És Mr. Philips „e” nélkül írta a nevemet. Ennyi szenvedést már nem visel el a lelkem, Diana.”

Az egész egy idézettel kezdődött. Akkor kezdtem először arra gondolni, hogy mi ketten összetartozunk. Nemrég, még mielőtt legutóbbi külföldi utamra indultam volna, kezembe akadt egy idézet az unokahúgom iskolaújságjából. Jót derültem a tényen, hogy a magazinnak még a neve sem változott az elmúlt tizenöt évben, amikor elballagtunk. Ugyanis én is ugyanabba a suliba jártam valaha. Aztán megláttam a nevedet és azt az idézetet, mely az elmúlt tizenöt év legnevesebb írásrészletei között szerepelt:

„Lehunyor a szemem, és elképezem, hogy immár nem vagyok általános iskolás... Az eredmény borzalmas! De akkor mi lesz? Emlékszem, mennyit tanultam, szenvedtem, izzadtam a jegyeimért, a dolgozataimért. És most egyszerűen hagyjak itt mindent, mint egy lecsapott, befejezetlen könyvet? Hisz mennyi minden beleférne még legalább egy évbe! A barátnőimmal eltöltött idő mindig kevés volt arra, hogy igazán jól kibeszélgethessük magunkat, hogy jól mulassunk egy viccen. Szomorú ez vagy elgondolkodtató? Csak egyszer vagyok tizennégy éves, és csak egyszer fogok ünnepélyesen kiöltözve feszíteni a ballagáson. Búcsúzni fogok életem egy szakaszától, az általános iskolától, mindentől, ami eddig természetesen velem volt. Vajon miért kell az embernek tizennégy éves fejjel pontot tenni egy szó végére, melyet úgy hívnak: GYERMEKKOR?”

Így utólag, már gyerekfejjel elég patetikus voltál. Kétségkívül álmodozó is. Emlékszem, egész nyolcadikban nyomattatok a Kelly Familyt Tamarával, és én sosem értettem, mit eszel azon a malacképű énekesen, Angelo Kellyn. Sőt, azt sem értettem, miért gyűlölsz olyan eszeveszetten. A lányok többsége odavolt értem akkoriban, de te kifejezetten utáltál. Persze, versenytársak voltuk. A

Gaál Dani meg a Harmath Dorka, a két éltanuló, akiket senki nem ért utol. Azt rendelték nekünk az égiek, hogy hivatalosan is utáljuk egymást. Részemről csak játék volt az egész. Csak később tudtam meg, hogy részedről viszont halálosan komoly. Amikor büszke fejhordozással elfordultál tőlem egy-egy dolgozat kiosztásakor, vagy amikor szó nélkül ott hagytál a karácsonyi ünnepség után. Már gyerekfejjel is különlegesnek találtalak. Olyan elszántan tudtál nézni, hogy kifordult tőle sarkából a világ. És én észre se vettem, hogy szenvedélyes utálatod mögött egészen más érzelmek rejtőznek. Csak utólag, egyetemistaként döbbsentem rá, hogy fontos lehettem Neked...

„Dani mély levegőt vett, hirtelen nem tudott mit felelni, mint ahogy megindokolni sem tudta döntését. Osztálytársnője, Dorka kedves, csinos lány, jól mutatna mellette sorban, annak rendje és módja szerint, de ebben a világban, ahogy ő látta, semmi nem történik annak rendje és módja szerint. Anya elment egy másik férfi miatt, magára hagyta, most már végleg, belülről égette a fájdalom, és ha a kis Harmath-lány ártatlan, tiszta arca, kiegyensúlyozott lénye eszébe jutott, szinte üvöltöni tudott volna az igazságtalanságtól. Neki igen, nekem miért nem? Miért nem? Mit számít a kitűnő, a verseny, ha ő boldog? Túl nagy volt a káosz, hogy átlássa, könnyebb volt elveszni benne.

– Én AZZAL a lánnyal nem ballagok! – sziszegte Dani a fogai között. Helyes, barna szemű fiú volt, még az esetlen, nyakigláb kamaszkoron innen, szabályos, kerek arccal, rugalmas, fürgé mozdulatokkal.

Dani a padok felé odafordult, tekintete találkozott a falfehér kislányéval. Dorka könyve az ölébe hullt, amint ránézett, szemében új, fájdalmas fény égett. Valaki átadta a fájdalmát neki. Dani hirtelen ráeszmélt, hogy nagyon-nagyon megbántotta a lányt. Ahogy tekintetük találkozott, mintha mindketten tudták volna, hogy ez fog történni, csak álltak egymással szemközt, két padosor távolságában, mégis fényévekre távolodtak.

– Mi volt ez? – kérdezte a könnyes szempár könnyörgőn, némán.

– Nem tudom – válaszolta a másik zavartan, egy másodperc töredéke alatt. – Aztán minden a régi lett, Dani zavarát palástolva büszkén kihúzta magát, és elkapta a tekintetét. Dorka azonban nem az övét. Közelebb lépett, könyvét az asztallapra dobta.

– Ezt SOSEM bocsátom meg neked, Gaál Dani – mondta immár teljes hangerővel, kimutatva indulatait. Aztán kirohant a teremből.

Dani zavartan bámult utána. Nem erre számított. Azt gondolta, utálja őt a Harmath-lány! Mégis, mit jelentsen ez?

Tanítás után Tamara vigasztalta barátnőjét a Sóhajok hídjánál:

– Ne vedd úgy a szívedre!

Ibolyaszínű nyári alkony köszöntött rájuk. Tücskök ciripeltek a töltés előtt elterülő magas fűben, Dorka fejét a vaskorlátnak támasztva bámult a semmibe, szempilláján két kövér könnycsepp táncolt. Lesújtó látványt nyújtott, Tamara komoly együttérzéssel figyelte, amint barátnője összemaszatolja arcán a könnyeket. Valahol a szívük mélyén tudták, hogy minden seb begyógyul egyszer. De Dorkában azon a délelőttön összeomlott egy gondosan felépített világ. Így kellett leülnie megírnia a beszédét, melyben a gyerekkorát és egyben ártatlan kamaszálmaiba vetett hitét búcsúztatta.”

Évek teltek el, és nekem fogalmam sem volt róla, gondolsz-e még rám egyáltalán. Elkerültünk egy elit középiskola két különböző osztályába, és a kósza folyosói „sziaikon” kívül nem sok szót váltottunk. Tudtam, hogy nagy butaság volt így tiltakoznom az „együttballagás” ellen nyolcadikban. De tele voltam sebekkel és lázadtam a szerepem ellen, hogy minket mindenki együtt emleghessen. Épp mint Anne a könyvben, emlékszel? Hát hogyan emlékeznél! Én oktassalak ki a kedvenc lányregényedről? Anne utálta, hogy az egész környezete együtt emlegeti őt Gilberttel. Nálunk mintha felcserélődtek volna a szerepek. Talán ezt hívják karmának. Aztán egyetemre kerültünk ugyanabban a világvárosba, melyből egy májusi napon ugyanazzal a busszal tértünk haza. Ekkor olyasmi történt, ami eddig még soha: beszélgetni kezdtünk.

„Először a mogyorószín szempár kukkant elő a tabloid mögül.

– Csak nyugodtan – mondta a szokatlanul mély, öblös fiúhang. Dorka bizonytalanul leült a fiú mellé az ülésre, és gyanakodva nézte. Húszévesek voltak, mégsem tudták, miként szóljanak egymáshoz. A türkizszínű csuklya árnyékba vonta a lány arcát, csak néhány ázott hajfürt kandikált ki alóla. Ismerte ezt a szempárt, jobban, mint az életét. Pedig életük során alig váltottak pár szót egymással az iskolai előmeneteleken és a tananyagon kívül. Ez a helyzet azonban más volt. Már nem voltak osztálytársak. Idegenek lettek, akik most a buszon véletlenül összetalálkoztak. Vagy mégsem voltak annyira idegenek? Dorka a táskájával matatott, miközben lecsúszott róla a csuklya, és előbukkant esőcseppektől fénylő homloka.

Dani olyan más lett! Magasabbnak tűnt, mint valaha, és arcvonásai is kezdtek felvenni valamiféle férfias jelleget, eltűnt róla a kisfiús hamvasság, amiért Dorka úgy szerette egykor. Ez talán csak egy szimpla idegen, nem is egykori első szerelme, Gaál Dani.

Megilletődve ültek egymás mellett, mint hajdan az általános iskolában, amikor végül nem ballagtak együtt. Vajon Dani emlékszik erre? Emlékszik, hogy annyira megbántotta, Dorka utána még évekig nem állt vele szóba? Vagy már mindent elfelejtette, és csupán azért ül olyan illedelmesen a helyén, mint aki nyársat nyelt, mert keresztülnéz rajta, *idegennek* tekinti, régi osztálytársnak, akinek köszönünk a utcán? De miért is érdekelte mindez?

Dani nem tűnt túl beszédesnek, visszamélyedt az újságjába, és nem vett több tudomást útitársnőjéről. Kétfele bámultak, néha-néha összekoccant a karjuk, amikor Dani lapozott az újságban, vagy Dorka a másik oldalára fordult, ilyenkor Dorka rebegett valami „bocsi,-félét, ami elég vérszegénynek tűnt, de legalább kommunikáltak általa. Az eső megállás nélkül zuhogott, kövér esőcseppek folytak végig az üvegen, a lány már másodszor fordította meg a kazettát a walkmanben. Valami belső, titkos hang járta át, ami végleg eloszlatta a kételyeit: *majd beszéltek, ha kell*. Ezt mondta a hang, olyan tisztán, és félreérthetetlenül, hogy Dorka el is aludt közben.

Akkor ébredt fel, amikor a busz megállt a pihenőnél, és ő a mosdónál állt sorba. Az járt a fejében, mégiscsak meg kéne kérdezni tőle legalább azt, hogy van. Elvégre is egykor osztálytársak voltak. Most meg ülnek egymás mellett egy háromórás úton, és hallgatnak, mint a sült hal. *De néha jó hallgatni is* – mondta a hang ismét.

Visszafutott a buszhoz és feldobogott a lépcsőn. Dani már a helyén ült, és ugrott is, hogy beengedje, de a lány leintette:

– Hagyd csak... Jó lesz nekem kívül...

Leült és az előtte lévő széktámlát nézte. Dani úgyszintén. Most! Most kéne megszólalni! De mi a csudát mondjon? Mintha a fiú megérezte volna szándékát, idegesebbnek és feszültebbnek tűnt... Nem ilyenek ismerte... A régi Dani mindig laza volt a lányokkal, könnyed és humoros... Most egyenesen zavartnak látszott... Segítenie kell neki! Láthatólag az ő társasága hozza zavarba! Vagy vajon minden lánnyal ilyen félszeg?

– Szóval mi újság? – kérdezte hirtelen. Na végre! Kinn van, megcsinálta!

– Jól vagyok – mondta Dani kimérten, kihúzta magát az ülésen, úgy festett megint, mint aki nyársot nyelt. Dorkának nevetnékje támadt: Hogy Gaál Dani elintézte ennyivel? Még az ötlet is lehetetlennek tűnt! Csak azért is beszéltetni fogja ezt a hallgatag srácot!

Felberregett alattuk a busz motorja, és a jármű lassan kifordult a parkolóból...

– Szóval mivel foglalkozol?

– Másodéves vagyok a BME-én. És Te?

– Bölcsészkarra járok...

– Az se semmi... Úgy tűnik, a két eminens nem hozott szégyent az általános iskolára! – végre egy eredeti megjegyzés! Megy ez, Danikám, ha kicsit megerőlteted magadat! Belejössz a társalgásba, mint kiskutya az ugatásba!

– Valóban! Ott virít a nevünk a ország két legjobb egyetemén!

Felnevettek, Daniban is láthatólag oldódott a görcs, aztán szégyenlősen elhallgattak ismét. Kinn lassan kivilágosodott az ég, és fényes szivárvány feszült keresztül a földek fölött, túl az autópályán.

– Nézd, de gyönyörű! – kiáltotta Dorka boldogan. Valami furcsa megérezésképpen lett úrrá rajta. Elbűvölten nézte a tarka csodát.

– Igen az... Mert esett az eső... Most meg süt a nap... Azért látjuk – mondta Dani halkán köhintve, mint aki megérezte a lány misztikus eszmefuttatását, és így óhajtotta jelezni, hogy ő inkább megmarad a realitások talaján.

Észrevétlenül elrepült a másfél óra, míg hazaértek, a walkman elő sem került egész hazáig. Dorkának meg kellett állapítania, hogy életében most beszélgetett először Gaál Danival. Itt volt az ideje, ennyi év után!

– Megadhatnád a számodat – bukott ki Dorkából hirtelen, amikor már Dani pakolni kezdett a város felé közeledve. Dani fejből diktálta, miközben a kabátját vadászta le a csomagtartóból, Dorka boldogan bepötyögte.

– Csörgess meg, akkor meglesz nekem a tiéd is! – intett vissza Dani búcsúzóul, és már indult is a nyíló ajtó felé.

– Oké, szia! – intett utána Dorka, aztán diadalmas mosollyal fordult vissza a becses, elmentett számhoz. Levadásztta Gaál Dani számát! Ha hét évvel fiatalabb lett volna, minden biztonnal vitustáncot jár örömeiben! Így azonban hely szűke miatt, elgémberedett tagokkal leginkább arra vágyott, hogy végre letornássa magát a távolsági járatról, és otthon egy frissítő zuhany alá vesse magát...

Szerencse vagy épp balsors, hogy azon a távolsági járaton elkérte a telefonszámomat. Magamtól sosem lettem volna rá képes ugyanis. Amilyen felszabadult és nyitott kisfiú voltam, olyan zárkózott és gátlásos felnőtt lett belőlem. Nehezen kötöttem ismerettségeket, főleg az egyetemen. Barátnőm sem volt még akkoriban. Te azonban megváltoztál. Laza és közvetlen csaj lett belőled, látszott, hogy nem illetődsz meg, ha fiúkkal kell lenned. Talán a lazaságod sodort felém ismét, hogy megtaníts engem is oldottabbnak lenni. Aztán rá kellett jönnöm, hogy gyerekkorunkból nem csupán a ballagás „traumáját” hordozod...

„Valahol a szoba mélyén megszólalt egy mobiltelefon. Hangja élesen szelte át a félhomályos, reggeli teret, ahová a függönyök mögé hiába próbált utat törni magának a nappali fény. Mennyi idő lehetett, tíz óra? Fél tizenegy? Egy alak nyöszörögve fordult meg a paplan alatt. Még a fejét sem dugta elő, mégis jól hallotta a telefon türelmetlen, agresszív csengését. Ma már amúgy sem megy be órára – gondolta Dorka –, nem számít, mennyit mutat az az óra. Végül kidugta fél kezét a takaró védelme alól, és karja az ágy melletti szőnyeg felé nyúlt, ahol végül meglelte az önkéntes ébresztőt. Mint valami polip a csápját, húzta vissza kezét a paplan védelme alá, és emelte fejéhez a kagylót.

– Halló – motyogta félálomban, miután lenyomta a gombot. A szemeit még mindig csukva tartotta, és esze ágában sem volt akár egy percre is kizökkenni álmából.

– Na jó reggelt, álomszuszek! – hallott egy ismerős, vidám hangot a vonal túlsó végéről. Kipattantak szemei. Először csak kusza, színes foltokat látott a paplan vonalán át, melyek hamarosan egy szoba körvonaláivá alakultak. Kezdett kitisztulni a kép: kolibuli tegnap este. És ivott. És ez most Gaál Dani kipihent, harsány hangja, amit először hall azóta, hogy kábé fél éve leszólította őt azon a buszon. És megadta a számát is. Na várjunk csak... Ez túl sok információ volt egyszerre... Le kellene lassulni. Ám szemei már nyitva voltak, és pislogva, éberén várták a folytatást. Hirtelen felült az ágyban, és a paplannal a fején ennyit szólt tompán:

– Dani... Mi történt tegnap? Hogy kerültem haza? – fejéhez nyúlt, mintha fát hasogatnának odabenn a manók. Óóó, csak egy percre hagynák már abba a szorgos munkát!

– Először is: ismét jó reggelt. Másodszor pedig: sokat ittál – mondta Dani tárgyilagosan. Lehullott fejéről a paplan. Mintha a hunyorgó, homályos világosság, amivel most először nézett szembe, mindent eszébe jutattott volna tegnap: Csúnyán berúgott tegnap... Igen, a lányokkal mentek, Rebekával, Íriszszel, Nikivel, és ő rém dühös volt, hogy velük kellett lennie, ezért az első leendő alkalommal Zoli nyakába akaszzkodott, és inni kezdte a boros kólákat, amire Zoli

meghívta.... Egyet... kettőt, hármat... Meg akarta mutatni Írisznek, hogy féltékeny legyen, mert ez volt a gyenge pontja: népszerűsége a fiúk között... Ez az, amit Írisz sosem tudott megemészteni. Ezért akart összejönni *mindenáron* Zolival.

– Jól leitatott az a gazember – folytatta Dani. – Hogy érzed most magad?

Várjunk csak! Gaál Dani honnan tud az egészszről? Gaál Dani őt RÉSZEGEN látta? Te jó ég! Ennél már csak a pokol lehet rosszabb! Ennek SOSEM szabadott volna megtörténnie... De ha csak ennyi lett volna...

– Borzalmasan – nyögte Dorka fájdalmasan. – Szédülök és gyenge vagyok. Nem bírok talpra állni. Még sosem, sosem csináltam ilyesmit... – muszáj menteni a menthetőt. Mielőtt még Dani azt hiszi, ő minden szerda estéjét így fejezi be. Fejfájósan, rókakomáson...

– De gondolom, megkönnyebbültél...

– Nem, nem hánytam! – védekezett Dorka, bár még mindig forgott a gyomra.

– Nem is arra gondoltam... Hanem arra, amiket mondtál... – Micsoda? Mondott volna valamit? Ennek fele sem tréfa... Csak nem megmondta Daninak, hogy érzett iránta az általános iskolában? Ezt sosem mossa le magáról... Mint valami halálos ítélet!

– Miért, miket mondtam? – motyogta a lány szájalmasan, de belül úgy kalapált a szíve, hogy majd kiugrott.

– Nos, lássuk csak... – Dani direkt húzta az idegeit, az már biztos!

– Amikor észrevettelek titeket, tudod, én a szervezésben segítettem aznap este, te már nem igazán tudtál magadról, de meglehetősen vidám voltál. A sarokban álltatok és...

...Smároltak... Húha, hogyne emlékezne... El akarta csábítani Zolit, és ez sikerült is...

– ...De ismerve Zolit – ugyanis a szintünkön lakik – sejtettem, hol fog végződni a dolog, és közbeléptem...

– Anyám – nyöszörögte Dorka. Feje lelógott az ágyról. Haja szinte a padlót súrolta. Micsoda látványt nyújthat. Mint egy kétnapos vízihulla sápadt arccal, táskás szemekkel... Még szerencse, hogy Dani nincs itt, hogy így lássa.

– Szóval épp arra jártam mint szervező, és kötelességemnek tartottam, hogy beavatkozzam. Zoli azonnal vette a lapot, és lelépett. Rajtad kívül még két csajnak fűzi az agyát, szóval tudta, hogy nem babra megy a játék, főleg, hogy rájött, én ismerlek téged. Te meg ott maradtál velem. Javasoltam, keressük meg a barátnőidet, de te hevesen tiltakoztál, és mondtál nekem pár szép dolgot....

– Például...? – Dorka kezdett reménykedni, hogy nem szerelmi vallomás volt az a „pár szép dolog”.

– Például hogy kopjak le, mert szörnyen égő, amit csinállok.

– Valóban az volt... – hagyta helyben Dorka.

– Mindegy... Aztán meg hogy, idézem: „ne játsszam megint meg magam, mintha még mindig áltsulisok lennénk, és én volnék a pedáns jófiú...”

– De hisz az voltál. Pedáns jófiú...

– Igen... Egészen míg megutáltál, mert nem ballagtam veled...

– Hagyjuk ezt... És még?

– És hogy azt hiszem, attól, hogy én kitűnő voltam, te meg csak négy egész kilenc, feljogosíthat engem bármire...

– Ezt mondtam volna? – Dorkának nevetnie kellett. Megkönnyebbült sóhaj tört fel belőle.

– Ezt... Úgy látszik, azóta nem dolgoztad fel.

– Igen, úgy... Mondtam mást is?

– Nem hinném. Illetve vagy tízszer megismételted, mennyire utálsz, miközben karon ragadtalak, és a barátnőidhez vittelek, akik hazahoztak.

– Jujj... – szisszent fel Dorka, miközben óvatosan visszacsúszott az ágyra. Akkor valószínűleg Íriszék is látták, mennyire elázott. Hajajj! Szép kis bál!

– Szóval elnézést, amiért ezt tettem, de csak jót akartam...

– Én... nem is tudom... – hebegte Dorka. Szégyenében nem jutott szóhoz. Jócskán leszerepelt mindenki előtt. Legszívesebben letette volna a telefont, és visszabújt volna a paplan alá, hogy ne lássa senki. Suliba úgysem megy ma már...

– Most biztos szörnyen utálsz...

– Dehogya, nem utállak – sóhajtott Dorka, és így is volt. Nem utálta Gaál Danit, már nem... Az a májusi nap, amikor összefutottak a buszon, mindent megváltoztatott. Mások lettek mindketten. Már nem eminens versenytársak voltak, azok az idők elmúltak, ahogy haragja is, amiért Dani nem akart vele ballagni.

– És a négy egész kilenc...?

– Azért sem... Tényleg... – Dorka felnevetett. – Igazából hálával tartozom, közbeléptél, mielőtt valami örülséget tettem volna....

– Mert akartál?

– Ezt inkább hagyjuk... Most túl macskajajos vagyok ahhoz, hogy részletekbe bocsátkozzam...

– Jó. Akkor mit szólnál a délutánhoz?

– Tessék?

– Délután összefuthatnánk! Meghívlak valami józanító lötytyre a városban, hogy ünnepélyesen elássuk a csatabárdot, mit szólsz?

– Szóval barátok leszünk? – kérdezte Dorka ellágyult hangon, de immár teljesen kijózanodva. Felült az ágyban, úgy szorította füléhez a telefont.

– Naná, szerintem remek lesz – hallotta a vonal túlsó végéről. – Akkor négykor a koli előtt?”

Barátok lettünk azon az őszön, amolyan egyetemista cimborák, akik kibeszélik az élet nagy dolgait, a pasi- és csajos ügyeiket, és közben nincs az a feszengés, mintha randevúznának. De nem láttam a fejedbe, nem tudtam, mi zajlik benned. Helyes lánynak gondoltalak, de mivel mindkettőnknek lett hamarosan komoly párkapcsolata, fel sem vetődött bennem, hogy köztünk lehetne valami. Aztán felbukkant az életemben ismét anyám, és fenekestül felfordult az életem. Te azonnal jöttél, amikor hívtalak, amikor szükséged volt rám. Végighallgattál, pedig Neked is hatalmas híred volt a számomra. Épp akkor jegyzett el a Párod. A fiú, akihez végül nem mentél hozzá.

„Hova is mehettek volna, mint a didergő, januári rakpartra, ahol kedvére vágta a fagyos szél, és a betonon megfagyott a kutyapisi. A folyómeder szilárd lemezként feszült előttük, szikrázott a késődélutáni, aranyló fényben. Alig látszottak ki sálból, sapkából, kesztyűből, fel-le sétálgattak a hideg ellen, ami jobban is jött – tekintettel Dani lelkiállapotára –, mint egyhelyben ülve szenvedni valami kávézóban.

– Kiderült, apámmal már hetekkel ezelőtt lerendezte az egészet – mesélte Dani. – Csak nekem nem szóltak. Apámmal most amúgy is fasírtban vagyok a barátnőm miatt, nemigen beszélünk, így simán elképzelhető, hogy nem szólt róla. Gondolom, így is megívta a maga harcát, míg megszerezte a telefonszámomat apámtól.

– De nem azt mondtad, hogy Németországban él? – kérdezte Dorka. Furcsa volt Danival egy olyan nőről beszélgetni, akit semelyikük nem ismert.

– De igen. Másfél éve jött haza. A férfi, aki miatt elhagyta apámat, már halott.

Dorka zsebre dugott kézzel ballagott barátja mellett. Dani szerette az édesanyját, hisz élete első tizenkét évében vele volt. Ki tudja, miken ment keresztül, amikor az asszony otthagyta őket? Milyen adag düh és keserűség lehet benne, amiről soha senkinek nem beszélt? Pedig ott éltek egymás mellett, egy osztályba jártak, nap mint nap találkoztak, de a fiú nevető szemei sosem árultak el semmit. Az is csodálatra méltó, hogy most sok év múltán megnyílik neki.

Megálltak a lépcsőknél, háttal a korlátnak támaszkodtak, elnéztek a zúzmarás túlpárt felé.

– Adj időt magadnak – tanácsolta Dorka. – Most zaklatott vagy, ennyi az egész.

– Minden olyan világos és érthető volt eddig. Én és az apám. Külön világot alkottunk, ő gondozott, ha beteg voltam, tanult velem a felvételi vizsgákra, karácsonykor együtt főztünk, hétvégeken, ha hazamentem, jött elém mindig, és láttam az arcán, hogy szomorú, ha mennem kell. Nincs neki más, csak én, mióta anyám elment. Most rúgjam fel az eddigieket, és engedjek be valakit az életembe, akiről mindössze annyit tudok, hogy sok tíz éve magamra hagyott, és azóta nem jelentkezett? Őszintén szólva semmi kedvem hozzá. Nem érdemli meg.

– De ő az anyád – szólalt meg Dorkában a humánus hangja. – És csak egy van belőle, ahogy apádból is, és ha tetszik, ha nem, ezen most már nem változtathatsz. Viszont adhatsz neki egy esélyt, hogy bebizonyítsa, tényleg javára változott. Felnőttetek, mindketten, ebből indulj ki!

Dani arca megenyhült valamelyest, és visszamosolygott Dorkára:

– Igazad lehet. Rettenetesen félek ettől a találkozástól, de egyben kíváncsi is vagyok. Biztosan fájni fog, de megéri belevágni, ugye?

– Mindenképp! – helyeselt Dorka csillogó szemekkel.

– Ha tudnád, mennyire hálás vagyok, hogy ezt megoszthattam veled! – mondta Dani. – De mit is akartál annyira mondani még az elején? Beléd fojtottam a szót, ne haragudj, de annyira fel voltam indulva...

Dorka maga sem értette miért, de lesütötte a szemét, kerülte a fiú pillantását. Az olyan átható volt, olyan eleven, hogy a mínuszok ellenére is átjárta tőle minden tagját valami melegség. Közel érezte magához Danit, mint egy testvért, akinek mindig ott vannak egymásnak a bajban, de ezen felül rájött, hogy vonzódik a magas, jóképű fiatalemberhez, aki lehet, meg sem közelíti egykori gyerekkori ideálját, de kétségkívül javára változott. Dani gyakorlatiassága mindig visszahúzta szárnyaló, romantikus énjét a földre, és a tudat, hogy most ő segíthetett neki, csak jobban megdobogtatta a szívét.

– Nem fontos, majd máskor elmesélem – legyintett Dorka, és elnézett a befagyott víztükör irányába.

– Rendben, akkor most igyunk valahol egy forró csokit, mielőtt egészen elkékül a szád! – javasolta Dani, visszanyerve szokásos derűs kedvét. Dorka rámosolygott, és elindultak a híd irányába.

– Nem fontos, majd máskor elmesélem, hogy Péter, a barátom megkérte a kezemet. De tudod, most ébredtem rá, hogy nem mehetek hozzá olyasvalakihez, akivel ennyire mások vagyunk, miközben veled sétálok itt, akit sokkal közelebb érzek magamhoz, akkor is, ha nem cipelsz nekem rózsákat, felcímkézett gránátalmákat és nem mondod el nekem naponta hússzor, mennyire szeretsz. Csak feltárod előttem a legféltettebb titkodat.

3.

„Ha Gilbert egyetlen szó, jel vagy üzenet nélkül hagyja itt, akkor nincs, miért éljen.”

Abban az évben minden megváltozott. Megismertem az anyámékat, és új távlatok nyíltak meg előttem. Végzős voltam az egyetemen, lábaim előtt hevert a fél világ. Apámmal eltávolodtunk, de helyette lett egy második otthonom anyáméknál. Aztán vészesen közeledett az ötödév vége, mi is ritkábban találkoztunk, a diplomaírás mindkettőnket lekötött. Telefonon beszélünk csak, és megfogadtunk, hogy az államvizsgás mizériák után ünnepelni fogunk. Sőt, nagy bátran kijelentettem, hogy elviszlek vacsorázni. Éreztem a mondat súlyát, mégsem foglalkoztam vele. Annyi minden kavargott bennem azokban az időkben.

Aztán elrepült a tél, sőt a tavasz is, és eljött az a nyári este, amikor mindketten diplomások lettünk. Érted mentem a kolihoz anyám pasijának a kocsijával. Használt kis Opel volt, mégis elég menőnek éreztem ahhoz, hogy furikázzak vele. A kapuban vártál rá, csinos, nyakba kötős nyári ruhában, mely a lila és a rózsaszín ezer árnyalatában tündökölt. Hajad kibontva, egyenesen nyugodott a válladon, életemben először láttam, mennyire szép vagy nőként is! De nem szóltam

semmit, mintha egy láthatatlan, gonosz kéz visszatartott volna attól, hogy bármit mondjak vagy tegyek.

A vacsora kissé feszült csendben zajlott, pedig volt gyertyafény is, minden adva ahhoz, hogy történjen valami. Hirtelen megszólaltál:

– Ősszel Amerikába megyek – mondtad csengő hangon, és én azt hittem, nem jól hallok.

– Hogyhogy? – csak ennyit bírtam kinyögni.

– Dolgozni – vontál vállat, de nagy szemeid kíváncsi pillantását egy percre sem vetted le rólam. Mintha választ vártál volna tőlem.

– Ez jó hír – köhintettem, és gyorsan ittam az elem készített ásványvízből. Még mindig vizslattál tekinteteddel. Egyre idegesebb lettem, lábaimmal dobolni kezdtem az asztal alatt.

– Valóban így gondolod? – hajoltál közelebb, szavaid nyomán megrebbent a gyertyafény. Zavartan félrenéztem, pillantásod olyan átható volt, hogy szinte feldühített. Mérgező voltam, mert jól tudtam mit vársz tőlem: határozom végre el magam, szeretnék-e téged komolyabban, vagy hagyjalak elmenni.

– Persze – mondtam könnyedséget erőltetve hangomba –, ideje, hogy világot láss. Én Norvégiába utazom fél évre, aztán tavasszal Olaszországba, majd végül jövőre Angliába.

Megrebbent a tekinteted. Csalódottnak tűntél. Lesütötted a szemed és nem szóltál semmit.

– Nézd – kezdtem védekezően, de belül már tudtam, hogy örülség bármivel is magyarázkodnom –, még annyira fiatalok vagyunk! Utaznunk kell, világot látni, karriert építeni! Ezek a legfontosabbak. De tudnod kell, hogy barátnak mindig is ott leszünk egymásnak!

Ez volt a kegyelemdöfés. Láttam, miképp sápad el az arcod. Rosszullétre hivatkoztál, és kérted, vigyelek haza. Amikor kiszálltál a kocsiból, szinte búcsú nélkül vágtad be az ajtód. Én pedig végtelenül üresnek és szomorúnak éreztem magam, mégse mentem utánad. Bizonytalan voltam magamban, és ezért azt hittem, örökre elveszítelek. Ha tudtam volna, mi lesz a vége, biztos nem hezitálok. De akkor címeres ökör voltam, és ezt már sosem mosom le magamról.

Egy egész éjszakát töltöttem a váróteremben, ahol a gyér fényénél elolvastam Montgomerytől az Anne otthonra talál című ifjúsági lányregényt. Mérnök lévén nem állt hozzám közel ez a műfaj, mégis, miközben haladtam a fejezetekkel, olyan érzés kerített a hatalmába, mintha te olvastad volna fel nekem. A fejemben hallottam a könyv minden sorát, amint te hangsúlyozod a mondatokat kedves, csicsergő hangon. Amikor Anne befesti a haját, mert Gilbert „Répának” csúfolja. Az a rész nekünk szól, kettőnknek. Egyszer régen én is ázott madárnak csúfoltalak egy iskolai hógolyózás után. Te dühödben elloptad a tolltartómat és a tanári asztal fiókjába rejtetted. Álló nap kerestem, mire meglett, de megérdemeltem. Ahogy azt is, hogy most kételyek közt tartás. Elöttem volt pimasz arcod, ahogy utoljára néztél rám. A londoni albérletemben töltöttük az estét, nem hittük, hogy mindez megtörténhet, hogy még valaha találkozunk. Te egy évet töltöttél az Államokban, én pedig Európa különböző szegleteiben, mire végül Londonban ismét összetalálkoztunk. A Hyde Parkban csámborogtunk vasárnap délután, aztán kezdett csípősbe fordulni az október este, így meginvitáltalak hozzám. Helyre, másfél szobás lakásban húztam meg magam, a cég fizette, te vidéken éltél nem messze a citytől egy családnál, akiknek épp akkor dolgoztál. Filmet néztünk, boroztunk, és mindketten tudtuk, hogy történni fog valami. Végre nem az agyunk irányított bennünket, hanem valami fensőbb erő, melynek sokkal régebben működésbe kellett volna lépnie.

– Emlékszel a hetedikes osztálybulira? – szólaltál meg hirtelen. A pamlagon ültünk, egész közel egymáshoz, szám a szádat súrolta. Osztálybuli, hogyne emlékeznék... Felkértelek lassúzni arra Whitney Houston számra, arra a testőrösre. I will always love you.

– Akkor jöttem rá, hogy szeretlek – mondtad spiccesen, és láthatólag nem zavart a tény, hogy kibukott belőled. Talán Amerika tett ilyen nyitottá és szabaddá, talán a vörösbor – egész addig azt hittem, utállak, amiért mindenben jobb vagy nálam, vagyis majdnem jobb.

– Egyáltalán nem voltam jobb – feleltem én is nevetve, mert akkorra már velem is forgott a mennyezet, de nemcsak az italtól. Éreztem, hogy fontos vagy nekem, és legszívesebben örökre

magamba olvasztanálak. Mégsem mondtam ki, hogy én is szeretlek téged, pedig éreztem, hogy várod.

– Mi mindig versenytársak voltunk – mondtam lágyan, miközben kezembe vettem az arcodat, és a szádra bandzsítottam –, mi lenne, ha ennek véget vetnénk örökre? – nem válaszoltál, csak néztél rám megadón, és hagyta, hogy szájon csókoljalak.

Hajnalban olyan némán bontakoztál ki a karjaimból, hogy észre se vettem. Nem kérdeztél semmit, nem vádaskodtál, mintha azt gondoltad volna, ennyi volt, én, a nagyreményű, karrierista fiatalember, úgysem akarok ettől a kapcsolattól többet. A barátságunknak amúgy is lóttak, miről beszélgetnénk még egymás arcát nézve tétován a reggelinél? Úgy tűnt, New York azt is megtanította neked, miképp kell egy könnyű éjszaka után gyorsan távozni.

De ezúttal tévedtél. Én nem ennyit akartam, hanem sokkal többet. Örült voltam, hogy nem mondtam el akkor este, vagy ott rögtön a Victoria Stationön, hogy te vagy a mindenem. Te vagy az, akit meg kellett volna csókolnom azon az osztálybulin tizenhárom évesen a diszkófények alatt, akit nem kellett volna elengednem Amerikába. Számptalan esélyt kaptam a sorstól, én mégis minden alkalommal meghátráltam. És most épp úgy járok, ahogy Anne járt a könyvsorozat végén: lehet, elveszítem a szerelmemet.

Telefonhívás ébresztett, egy londoni kórházból hívtak egy brit névjegykártya alapján, amit egy fiatal hölgy zsebében találtak alig egy órája. Autóbalesetet szenvedtél.

4.

„Mert mostantól lesznek csak igazán édesek az álmaink”

Hogy is volt az az idézet, amit annyiszor emlegettél? Amit a lelkész barátodtól tanultál, hogy mi, emberek, olyanok vagyunk, mint a gémpapcsok? Néha törünk, ha hajlani kellene, máskor hajlunk, amikor keményen célba kellene érni. És hogy Isten kezében gémpapcsok vagyunk mindnyájan.

Sosem tartottam magam vallásosnak vagy mélyen hívőnek, a családban ez nem volt szokás, nem úgy, mint nálatok. De ahogy a kórház felé tartottam, életemben először forrón imádkoztam, hogy nem esett komoly bajod, csak egy kis horzsolás, és rendbe jössz majd. Talán nem aludtál eleget, hogy volán mögé ülj, a kertváros elég messze volt tőlem autóval, sosem engedtem volna, hogy útra kelj, ha tudom, mire készülsz! Mire az épületbe értem, már ott volt a család, akiknek dolgoztál, ők értesítették a te családot is, akik a másnapi géppel jöttek. Az autó eleje teljesen összetört, de volt rajta teljes biztosítás, ez volt a legkevesebb, amivel most törődtem. Ráadásul feldühített a tény, hogy szabálytalanul jöttek beléd, nem a te hibád volt.

Azonban mindez eltörpült amellelt, amit az orvos mondott, hogy nem tértél magadhoz, jelenleg kómában fekszel. Béna aggyal hallgattam az orvos szavait, lerogytam a székre. Egész nap benn maradtam, hazaküldtem a családot is, mondván, majd én veled maradok éjszakára, menjenek csak haza nyugodtan.

Átvettem a személyes tárgyaidat, köztük a könyvet is, melyre még az albréletben is emlékeztem: a táskából kandikált ki.

Így történt, hogy Anne Shirleyvel töltöttem azt a reménytelen éjszakát a szürke, kórházi folyosón. Közben beugrott a folytatás is, amit a tévében láttam. Azt kívántam, bár megnézhetnénk majd együtt valamikor a jövőben, kinevetve a ravasz Sorsot, mely most felcserélte szerepeinket. Anne és Gilbert, Gilbert és Anne. Hisz mi vagyunk ez a két törő-hajló gémpapcs Isten kezében, kik időn és téren át utaznak, hogy újra és újra elveszítsék, majd megtalálják egymást.

Végül az orvos ébresztett reggel nyolc körül szunyókálásomból. Álmodban a Sullivan-film utolsó jelenetében voltunk mi ketten azon a mohos fahídon, ahol Gilbert és Anne végül egymásra találunk. Néztél rám nevetve, és kezdeddel felém nyúltál.

Az orvos jó hírt hozott: magadhoz tértél. Alig hittem el, gyorsan pötyögtem az SMS-t a szüleidnek, akiknek épp azokban a percekben szállt le a gépe a reptéren. Egy óra és itt lesznek.

Álltam a kórterem ajtajában, és néztelek. Az ágyban ültél, és hagytad, hogy a nővér megmérje a vérnyomásod. Tekintetedet körbejárattad a szobában, míg végül megállapodtál rajtam. Fürkészőn néztél, mintha évek peregtek volna le előttünk. Én álltam pillantásodat, veled voltam minden emlék felidézésénél. Aztán lassan, de biztosan elmosolyodtál. Azt hiszem, abban a másodpercben tértünk haza egymáshoz.

Vége

A mottóban felhasznált idézetek Lucy Maud Montgomery Anne otthonra talál című könyvéből származnak. Magyar kiadás: Európa Könyvkiadó 1992, fordító: Szűr-Szabó Katalin